

LES CLÀUSULES DEL CONTRACTE

El text de l'evangeli d'aquest diumenge (Lc 14,25-33) segueix amb l'ensenyament de Jesús dirigit a la gent, tot fent camí cap a Jerusalem. Recordem que la fita és el lloc on Jesús, després d'encarar-se amb el baluard de la fe jueva (temple i autoritat religioses), serà detingut i crucificat. No hi ha un compromís en el seguiment entre els que acompanyen Jesús tot fent camí. Els mou la curiositat, l'interès per l'atipisme del seu parlar i forma de vida. Talment en l'actualitat Jesús desperta interès sense compromís de seguiment (llibres, cinema...).

Lluc es val d'un parell de paràboles i unes dites possiblement disperses per construir una unitat literària on presenta les característiques i condicions, que ha de tenir el veritable deixeble de Jesús.

Les paraules de Jesús exigint l'odi al pare, a la mare als germans i a la pròpia vida són fortes i dures. Costa conciliar l'amor als pares exigint pel quart manament i l'amor als germans amb aquesta exigència de Jesús, imprescindible per ser deixeble. Odiar tradueix el verb grec "miseo". Aquest verb el trobem en un altre passatge de Lluc que recull la coneguda frase: "Cap criat no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorrirà l'altre" (Lc 16,13). Aquí "miseo" apareix oposat al verb "agapao" que vol dir estimar. L'odi al pare i la mare no és un mandat que contradiu el quart manament, sinó la conseqüència lògica d'anteposar l'estimació i preferència per Jesús per damunt de qualsevol altra cosa. Ja tenim una de les condicions: per ser deixeble de Jesús cal trencar amb el passat representat pel pare, la mare, els germans i la pròpia vida.

Jesús aprofita l'avinentesa de la gent que s'ajunta amb ell per recordar-los que l'autèntic deixeble és el qui porta la creu, és a dir, el qui està disposat a córrer la mateixa fi que tindrà ell. Lluc serà l'únic evangelista que inclourà en el relat de la passió el personatge Simó de Cirene, que entre la gentada que segueix Jesús (Lc 23,27) només ell el segueix portant la creu. Tipifica perfectament el model de deixeble reivindicat per Jesús.

Aparentment l'exigència de portar la creu poca cosa té a veure amb la renúncia als bens, que apareix després de les dues petites paràboles de la construcció de la torre i la del rei, que vol anar a la guerra. Però, afinant una mica, es pot veure que una és el complement de l'altra. La mort a la creu era el màxim desprestigi social imaginable en aquella època, era la pèrdua de l'honor, de la dignitat i suposava haver anat a parar a l'estrat més ínfim de la societat. Portar la creu representa, doncs, renúncia a qualsevol honor, a qualsevol mena de prestigi social o dignitat humana. Dit això, es pot veure com Jesús demana a qui vol ser el seu deixeble que renunciï no tan sols als diners i la riquesa, la vessant més material de la vida humana, sinó també a l'honor i el prestigi, la vessant immaterial, social, potser més psicològica i més relacionada amb la realització personal interior de cada individu. La complementació entre les dues exigències esdevé més clara.

Evidentment això no s'aconsegueix amb dos dies. Cal un procés, una maduració, mesurar bé els passos, no precipitar-se amb decisions, que podem abocar-nos al fracàs. Aquest és el sentit de les dues paràboles que

hi ha col·locades entremig de l'exigència de portar la creu i la renúncia als diners. La interrelació entre les paràboles i els advertiments que les envolten constitueix una paradoxa impressionant: cal calcular amb tota precisió els recursos necessaris per aconseguir el despreniment de qualsevol mena de recurs.

Diumenge 23 durant l'any
5 de Setembre de 2010